

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R.P. Francisci Arias, Societatis Iesv Theologi, De Oratione
Mentali Et Mysteriorvm Vitae D.N. Iesv Christi &
benedictae Matris eius meditatione**

Arias, Francisco

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. IV. Quomodo hic affectus ex his mysterijs eliciatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48934)

DE ORAT. MENTALI. III

ipſius reſpectu, quem cordi inſculptum gerit. Hæc eſt amoris natura & conditio. magni autem refert hæc commodè intelligi, vt ſciamus, quomodo ſanctus hic amoris Dei affectus exercendus ſit.

CAP. I V.

Quomodo hunc amoris affectum ex horum myſteriorum meditatione elicere, & exercere poſſimus.

ANIMAE, quibus Deus in oratione, particulari ſua viſitatione, pretioſiſſimum & ſuauiſſimum diuini amoris affectū infundere dignatur, quo ſit vt rerum omnium obliuiſcantur, & inflammantur, ac penitus amore abſorbeantur; hæc durante viſitatione cœleſti, hoc monito opus minimè habent. At vbi hæc viſitatione carent, & in rem eorum, qui hæc experti non ſunt, verùm ad eandem ſe diſponere volunt, quomodo hunc amoris affectum exercere debeant, docere opus eſt. Anima ergo in oratione

*Dion. Ri-
chel. de
contempl.
lib. 3 a. 16.*

tionem infinitum Dei esse, eius cetera
nitatem, omnipotentiam, infinitam
sapientiam, pulchritudinem, infinitam
gloriam ac beatitudinem per intellectus
operationem voluntate, voluntas gaudet
in eo quod talis Deus sit, qualis est,
quod sit Deus qui à seipso esse habeat,
& infinitum illud quod habet bonum,
quodque nullo indigeat: quod sit
omnipotens, quod seipsum comprehendat,
& infinite diligat, se ipso beatus sit,
infiniti sit gaudij, & sic de reliquis
quæ in Deo sunt perfectionibus. Atque
hoc est actu ipso Deum diligere, gaudere,
& delectari, quod omne bonum
infinitum habeat quod habet: cum,
vbi diximus, primus amoris actus,
rei ipsius amatae sit contentia, id est,
eadem gaudere eiusque bono. Quando
creaturam aliquam diligimus, non modò
bonum quod iam habet gaudemus,
verum etiam bonum aliquod quod non
habet illi optare possumus. Omnis
quippe creatura crescere potest: at
Deo in seipso nullum optare possumus
bonum

CAP. I
eius etc.
infinite
nem,
itudine
volue
uod tal
fit De
& infini
i, quod
it omni
prehe
o beati
e de reb
ectione
o Deum
i, quod
at quod
imus a
e fit co
dere e
iam a
o bono
erum
habet
quippe
Deo in
us bo
num

DE ORAT. MENTALI. III

num quod iam non habet . est enim
infinite , atque ita maiorem in se
potentiam, gloriam, sapiētiam, bo-
nitatemue maiorem , quam iam ha-
beat, habere non potest. At quoniam
exterius in creaturis crescere potest
Deus, vt sc. ab iisdem magis cogno-
scatur, ametur & glorificetur. hinc
etiam amorē exercemus , dum Deo
bonū illud exterius optamus . Pro-
inde anima in oratione considerans
quam Deus qui ametur, & à creatu-
ris colatur, sit dignus, vult & deside-
rat, vt animæ omnes iam creatæ, aut
deinceps creandæ ipsum cognoscāt,
ament, laudent, & glorificent in re-
bus omnibus creatis; ac sexcentos
secum ipsa cultus & obsequij mo-
dos excogitat , quos Deo creaturæ
exhibere queant , eosque desiderat.
Quod autem Deus , quia bonum est
infinite infinito amore dignus sit,
desiderat, vt si fieri posset , omnes
eum creaturæ infinito amore prose-
querentur, & infinitam illi gloriam
darent . Atque hoc est actualiter a-
mare Deum.

Et

Et sicut hunc cum Deo, quantum ad naturam diuinam, amorem exercemus, ita etiam is suo modo cum sacratissima Christi Domini humanitate exercendus; ut scilicet considerando illius dignitatem & perfectiones, singularem ex hisce voluntatem hauriamus & gaudium, letemur quoque benedictissimam illam Christi humanitatem ad eum eleuatam esse, cum diuina persona coniunctam, gratia & gloria ad eum plenam, ac conuenientissimum diuinitatis, ad res tam sublimes, quales sunt electorum omnium sanctificatio & glorificatio, dona omnia & gratie supernaturales, quae filiis Adae communicantur, operandas, instrumentum. Latari quoque debemus de reliquis omnibus ad beatam huius animae & sanctissimi Redemptoris corporis perfectionem & gloriam spectantibus, ut magno cum pietatis sensu exponit D. Bernardus dicens, fratres carissimi, diligamus Dominum Iesum, velut verum hominem & fratrem nostrum, & colamus illum

*Serm. 2.
de Epiph.*

P. IV
quantur
em exer
odo cut
i huma
et conf
& perfe
ce volu
m, la
ā illac
eleva
na con
ed plo
diuini
quale
Cifica
nia &
ijs Ad
instru
bernat
e huius
pportio
loriam
ietatis
licens
Domi
ninem
lamus
illum

DE ORAT. MENTALI. 115

illum velut Dei Filium & adoremus velut verum Deum.

Potest item anima inter orandum & meditandum sanctum hunc amorem exercere, voluntatem Dei magni faciendo & perpendendo, & perfectam eiusdem adimplentionem desiderando. Potest quis verè creaturam aliquam amore humano & naturali, non verò amore voluntatis eius, amare, scilicet eiusdem quidem conseruatione & omne verum bonum illi volendo, non tamen voluntatis eiusdem completionem desiderando vti mater, quæ filium tenerè diligit, non tamen eiusdem voluntatem fieri vult, eò quòd mala; & amicus, qui ex animo quidem amicum diligit, in multis tamen eiusdem voluntati annuere nõ vult. Verum non ita cum Deo agitur: neque enim Deum amare homo quoad naturam vero amicitiae amore potest, (quem amorem benevolentiae & complacentiae dicimus) nisi simul eiusdem voluntatem, & præcepta amet, idque amore quem obedi-

1. Ioan. 2.

dientialem appellant. Hinc Ioan. in epistola ait, *Qui dicit se nosse Deum & mandata eius non custodit, mendax est.* Cuius ratio est, quod Dei voluntas regula & omnium voluntatum nostrarum sit norma. Quod autem Deus velut supremus Dominus, ad omnium mandatorum completionem nos habeat cogendi, & nos si quod transgrediamur, illi iniuriam faciamus; & si mandatum magis momenti sit, (ex ijs scilicet quae peccatum mortale obligant) ipsi violantes, in caritatem peccemus & omnem eius amorem perdamus hinc ut ametur Deus, non sufficit hominem Dei bonis gaudere, & velle, ut reliquae eum creaturae amet & glorificent, uti diximus; verum etiam diuinæ voluntatis adimplenti totus studeat oportet. Hic est amor, quem anima in oratione exercet; dum verè & firmiter proponit, hoc aut illud mandatum Dei & reliqua seruire, hoc aut illud consilium sequi, & in hoc aut illo, ac reliquis eius voluntatem complere.

Atque

CAP. I DE ORAT. MENTALI. 117

Atque ita vero hoc & perfecto amore complet illud quod Christus exigit, dicens, *Qui habet mandata mea & seruat ea, ille est qui diligit me.* Ioan. 14.

Hoc nimirum exercitium & affectus amoris est, qui omnes hosce actus amoris, quos diximus, complectitur: hoc ipso nihil melius, aut excellentius Deo dare possumus; & hoc obsequio nullum à nobis maius exigit Deus, nihil nos quoque maioris meriti operari possumus. Atque hunc ex horum mysteriorum meditatione elicere affectum debemus, nam omnia hæc ex amore operatus est Deus, & primum quod ab ipso accepimus fuit amor, si nos condidit, ex amore condidit, si incarnatus est, & hisce nos mysterijs redemit, ex amore redemit. Et hoc quidem beneficium à mille sexcentis iam annis cœpit, at principium non habuit amor, sed fuit æternus, uti significat Propheta dum ait, *Caritate perpetua dilexi te.* Et quamuis beneficia infinita & immensa sint, maior tamen

118 FRANC. ARIAS CAP. I
men longè amor est, à quo profi-
scuntur. Atque hic præcipuum
quod in singulis mysterijs confi-
rare & ponderare debemus. Pon-
mysterium simul & amorè ita pe-
pendere animam oportet, quasi si
se amasset Deus, & suam vni-
causam hoc beneficium operari
esset, uti notat Apostolus dicens,
fide vivo Filij Dei, qui dilexit me, &
tradidit semetipsum pro me. Certum
namque est, non minus vnicuique
beneficium hoc prodesse, quam
pro se solo id præstitum esset; & ta-
tum esse Dei amorem erga singulos
nostrum, quantus si nos & non alios
amaret: nam à parte sua, tantum
Christus ad patiendum & operan-
dum hæc mysteria pro vnoquoque
nostrum paratus erat, si modo opor-
tus fuisset, quàm pro omnibus. Amor,
inquit Chrysostomus, Christi can-
tus fuit, & tam magnus, ut pro vno
solo non abnuisset pati, quæ pro om-
nibus in genere mortalibus sub-
iit. Propterea æquum est, ita singu-
los mysterium meditari, ac si sui
vnius

Gal. 2.

In Gal. c. 2.

DE ORAT. MENTALI. 119

vnius ob causam id actum esset.

Quoniam autem nihil est, quod magis fidelem & amantem ad amandum excitet, quam quod amari se videat; ut nulla sint vincula & catena, quæ ita corpus vinciant, manusque ac pedes ligent, non carcer quo ita concludatur, ne foras prodeat, quam amor, quo se verè quis diligere conspicit, animam ligat, ut semper amet & numquam amare desinat illum à quo amatur. Anima ergo summum hunc Christi amorem, qui in hisce mysterijs ad eò elucescit, attentè & maturè considerans non potest, quin amore illius succendatur à quo tantopere diligitur; hinc dum orat hoc diuini amoris exercitio, quod diximus, occupatur. Vnde D. Theodoretus, sicut ignis quo plus *Orat. de ei ligni apponitur, eo magis magis- caritat.* que crescit; ita Dei amor rerum diuinarum contemplatione, magis accenditur, & vehementiorem perfectioremque operationem producit. Notandum autem, ut magis magisque admirabilis sancti huius exerci-

120 FRANC. ARIAS CAP. IV. I
ercitij fructus intelligatur, è fre
quenti & continua horum myste
riorum meditatione, & amore diu
no, qui hic quam maxime eluce
tantum, tamque intensum in anim
amoris & deuotionis habitum pe
duci, vt omni tempore & loco ma
gna cum facilitate horum myste
riorum recordemur & ijs intendi
mus, & cor nostrum tam perfect
amore exhilaremus, vt toti in Deo
trāsformemur, sēperq; ei vniam
quo nullum in hac vita maius de
derari bonum, & nullus ex horum
mysteriorum contemplatione pro
stantior colligi fructus potest.

CAPVT V.

*De vera voluntatis in Deum resigna
tione, quam ex horum mysteri
orum consideratione elicere deb
emus.*

VERA & perfecta resignatio
altissimus & perfectissimus
amoris diuini est gradus, &
velut eiusdem coagulum: sita autem
ia eo